

– enfaldens teologi kapitel 12

12

Enfaldens teologi

*Vi väntar på den
Änglavärlden,
en hemlighet framför oss
ett hopp att gå in i.*

*Där
kan du vara
mer som vi,
utan handikapp
fri att leva.*

Fri, förresten ...?

*Kanske istället
vi får vara
mer som du.
Där.*

Låt oss stanna här en stund.

Stanna här vid altaret i kyrkan och begrunda vad som blir annorlunda när Gud uttrycker sig genom ett nytt ansikte som känns så oväntat. Och när den stunden är över får

vi återkomma. Ofta. Somliga saker i livet behöver sin tid.

Teologi. Läran om Gud. Att med hjälp av vetenskap och intelligens utröna vem Gud är.

Enfald. Barnets öppna, okomplicerade livslängtan och beroende. Enfald och teologi. Går det alls ihop?

Låt oss bara stanna här en stund. Försöka möta ögonen. Se vad som händer när Gud ser på oss på det sättet. Genom ett handikappat mänskobarn.

”Så vanställt var hans yttre ...”

Jesus står på berget. Runt omkring honom är folkmassorna samlade för att lyssna.

Fast ... ”berget” ser inte ut som vi är vana. Liknar snarare en enkel teaterlokal i Malmös utkanter. Folkmassorna är vi, publiken som sitter bänkade i skydd av mörkret.

Även Jesus har ett ovanligt utseende. Hans hår är burigt morotsrött, ögonen sneda.

Så öppnar han sin mun och trevar med tungan för att få fram orden så tydligt som möjligt. Så vi kan höra:

”Du är ... u ... underbar. Och du ... Och du ...”

Han lyfter sitt finger. Pekar. På oss.

”Du är så ... vacker. Och du ... Och du ...”

Det är föreställningen *Speciells evangelium* på Moomsteatern, en teater där integrationen inte är ett talesätt, utan där handikappade skådespelare har samma status som ”vanliga”. För sin egen skull, för att kunna uttrycka just det som rollen kräver.

Bara det gör föreställningen till en stark upplevelse.

Och Jesus får ett nytt ansikte. Förståndshandikappad, Downs syndrom.

Är det möjligt?

Egentligen är det alltid omöjligt. Hur skulle någon av oss fullt ut kunna fånga upp den berättelse som mer än någon annan berört människor över hela jordklotet genom århundraden, skapa en bild som återspeglar ett mysterium, den universella frälsande kraft som till och med tränger genom döden ...?

Nej, visst blir varje försök en begränsning och mer eller mindre en vinkling, ofta på bekostnad av helheten. Så lätt att Jesus antingen blir förmänskligad eller förändligad.

Ändå.

Varje bild kan säga något viktigt.

Guds nya ansikte, där han står på berget. Säger oss hur vackra vi är, vi människor. Så prestigelöst. När ”Speciell” själv ser så vacker ut och strålkastaren får honom att lysa. Det känns nästan precis som vi skulle vilja ha det. Att få se den handikappade så belyst och uppvärderad, som någon som visar oss ett godare liv där kraven faller från våra axlar.

Men föreställningen går vidare.

Han är korsfäst nu. Det gick för långt. Maktstrukturer och ekonomiska intressen hotades.

Scenen har blivit mörkare, förtvivlan och smärta tränger in.

En kvinna kastar sig ner vid korset. Hon är skådespelare med en av huvudrollerna, att gestalta ”Speciells” mor. Maria, hon som sörjer mer än de flesta. Flera år inom drama och erfarenheter av liknande roller har gjort mig yrkes-

skadad. Jag har svårt att bara låta mig gripas, utan tänker på hur hon gör. Jo, hon gör rätt. Det ser ut som verklig sorg och gråt. Så är hon färdig och lämnar sin plats.

Plötsligt, utan förvarning, rusar en av "lärjungarna" fram. Han har själv Downs syndrom, liksom "Speciell" som hänger där uppe. Han kastar sig inte ner, döljer ingenting utan ställer sig bara fullständigt blottad och utlämnad, med armarna utsträckta mot oss. Och så vrålar han. Rakt ut. Smärtan är total. Som ett rop:

"Varför? Varför får detta hända? Varför måste han plågas? Nu dör han ju, ser ni inte!? Han dör ...!"

Jag är försvarslös.

Det går rakt in.

De har samma ansikte. Han och Jesus.

Det är inte taget i luften.

Jesaja har en gång beskrivit det för oss:

"Många förfärades över honom, så vanställt var hans yttre, så föga mänskligt var hans utseende ... Han hade inget ståttligt yttre som drog våra blickar till sig ... Han var föraktad och övergiven av alla, en plågad man, van vid sjukdom, en som man vänder sig bort ifrån. Han var föraktad, utan värde i våra ögon."¹

Det är det här ansiktet som är så viktigt.

Att det är en beskrivning av Jesus.

Så lik den är en beskrivning av den mest handikappade människa man kan tänka sig.

Någon som inte alls är belyst, utan någon föraktet spottar i ansiktet.

Ett ansikte vanställt och förvridet av plågor.

Just när vi står i vårt allra största "VARFÖR?", när den stora meningslösheten i lidandet blir outhärdlig, när Gud verkar som allra mest frånvarande ...

Just då träder detta Kristusansikte fram.

Inte som ett svar vi kan förstå. Han öppnar inte sin mun för att ge oss en förklaring över lidandets problematik. Säger oss bara ordlöst att lidandet aldrig är Kärlekens frånvaro. Snarare utkristalliseras den som den enda kraft som aldrig upphör att bära oss.

Säger oss att han tar det på sig, att han låter oss slå spikarna i honom när det gör för ont.

Det hade varit enklare om vi bara haft det första ansiktet, det belysta, änglalika.

Titta! Se hur Gud är, se vilken okomplicerad kärlek.

Så gulligt.

Enklare. Men lika verklighetsfrämmande som att de förståndshandikappade alltid är glada.

Ett annat fokus

Han sitter i sitt mörker. Det som andra uppfattar som mörker.

Det är kanske mest därför det är så mörkt. Det tränger sig på inåt, som dystra tankar, ett inre betryck. Hela tiden hörs fötter som trampar förbi framför honom. Trampar. Så ofta det är något tillintetgörande i stegen. Bortvänt. På sin höjd ömkan. En slant faller på tygstycket han brett ut mellan sina ben. Det klirrar till, som när en ishinna bryts. En kylig rörelse sveper vidare med mörka fotsida kläder.

När stegen tystnat kan ljuset vända åter.

Det handlar inte så mycket om att skuggan rör sig bort och solen kommer åt att lysa, utan mer om vem som passerar. Nästan omedvetet har han lärt sig känna igen människorna. Att uppfatta vad som ligger bakom smekande ord, lena som silke. Om det är verklig ömhet eller bara yttlig ömkan. Kanske till och med hänfullhet. Hur skratt låter, om det är rått och sarkastiskt eller uttrycker lycka. Och så steg. Fotsteg. Hur en fot trampar. Om den trampar ner något eller om den känner marken under sina fötter. Så som han själv gör. Varje liten sten, han vet precis hur den formar sig. Grässtrån, hur de böjer sig under kroppstyngden, prasslar till och reser sig igen. Hur de lever av solljuset och tar emot värmen. Det känns. Det känns vilka människor som tar emot värmen. Bär den inom sig.

Redan innan de är framme vet han det.

Om det är tonfallet i rösten som tränger igenom de andra. Om det är medvetenheten i stegen. Den som är både tyngd och lätthet samtidigt. Som är en ovanlig person. Någon som vänder sig till honom.

Ser honom.

”... Så länge jag är i världen är jag världens ljus.”²

Huvudpersonen i berättelsen är en ung man, född blind.

Kanske hans känsliga öron kunnat uppfatta fragment ur diskussionen mellan Jesus och hans lärjungar medan de ännu var på avstånd? Om varför detta drabbat honom. Gud måste väl haft en anledning? Antingen en synd hos hans föräldrar, eller hos honom själv, så ofödd han var när det uppstod.

Nej.

Och nej.

Det finns ingen sådan anledning.

Men nu ska Guds gärningar uppenbaras. Guds ansikte bli synligt. I ljuset.

Samma ansikte och samma ljus visar sig i en annan berättelse:

Han hänger i luften.

Bokstavligen. Hela hans liv hänger i luften.

Ovanför honom öppnar sig ett hål i taket. Förutom himlen ser han sina fyra vänner. Deras händer, armar och ansikten i djup koncentration. Det gäller nu att hissa, precis i takt så han inte faller av. Ner.

Ännu ser han inte vad som finns där nere. Men det ... känns vart han är på väg. Som om han nästan börjar ångra sitt tilltag, eller deras. Känslan av att sänkas ner i ett getingbo. Blickarna. Att inte känna sig välkommen. Störa. Vara fel.

Bara ett tygstycke bär honom.

Inte det vanliga han annars låg på. Det stank för mycket av hans egen träck, hans egna utsöndringar ... Fanns ingen till hands var det bara att ligga i det. Så hjälplös är han, så oduglig.

Nu är tygstycket i alla fall rent. Som om det inte hjälper. Som om det är han själv som stinker.

Samtidigt, där nere finns någon mer. En enda människa som tänt ett hopp och rivit upp en lucka mot himmelen. Han lär vara en undergörare.

Undergörare? Det ligger något misstänkligt i ordet. Som en populist, en bedragare och skojare. Eller ännu värre, en villolärare med demoniska krafter. Huset är fullt

*av skriftlärda. De är inte där för att bli helade från någon
brist. De är där för att se vad han är för en sort.*

*Och så en lam man, hängande i luften, rakt över deras
ansikten.*

*Det blir alldeles tyst. Förtätat. Vad kommer att hända
härnäst?*

*Som om det är Jesus själv som hänger i luften med den
lame.*

Hans trovärdighet.³

En undergörare och en lam man.

Som om det står skrivet i den förtätade luften.

Nu gäller det om han kan hela den lame eller inte? Om han vill? Om inte den där mannen är för misslyckad ändå? Det verkar finnas något mer i bakgrunden. Mannen kanske själv åsamkat sig sitt handikapp i fyllan och villan. Eller något ännu värre.

Det är märkligt hur hela berättelsen tar en tvär vändning.

Den yttre förlamningen, i all sin plåga, hamnar ändå i skuggan av något som är ännu svårare att bära. Ännu viktigare att komma tillrätta med.

”Mitt barn, dina synder är förlåtna.”

Så förlamande är skuldbördan.

Den själsliga kramp och bitterhet som uppstår i relationer där ingen förlåtelse finns. Eller när man inte kan förlåta sig själv. En andlig kramp när det är riktat gentemot Gud.

Man kan föreställa sig lättnaden när förlamningen släpper och han kan resa sig.

Gå ... springa ... dansa!

Så är förlåtelsen. Så befriande.

Så är oförlåtelsen. Så förlamande.

Så svårt kan det handikapp vara som ligger dolt under en putsad yta.

På samma sätt gör den tidigare berättelsen om den blinde mannen en total vändning.

Helt plötsligt kommer den att handla om en annan sorts blindhet.

Att ha fullt funktionella ögon och ändå inte se.

Inte kunna se en medmänniska under trasiga kläder.

Inte kunna skilja ont från gott, ljus från mörker.

Vara fullständigt förblindad av sin självskapade förträfflighet. Sin intellektuella verklighet. Sin oförmåga att vilja se ärligt och öppet. Särskilt på sig själv.

Guds gärningar är att öppna ögon. Ge ljus, så vi kan se varandra och oss själva.

Känna igen Jesu ansikte.

Som om Gud vill ge oss ett nytt fokus, från det yttre till det inre.

När handikapp inte begränsar sig till kroppsliga eller mentala svagheter.

Det blir annorlunda då.

Det kanske inte längre handlar om ”dom ...”

Det Gudomliga barnperspektivet ...

Det är föreställning i vårt församlingshem. Musiken tränger ut genom högtalarna. På den provisoriska scenen dansar och agerar ungdomar från hela världen. Allt är utan

ord, musiken och kroppen är allt språk som behövs för att uttrycka något. Tonårsliv. Upplevelser. Gud?

Det är "Dropparna" på besök.

Publiken är konfirmander som fyller andra halvan av lokalen.

Anna är också med. Anna med Downs syndrom, som vi redan mött i vårt förra kapitel. Nu är hon 14 år och en av konfirmanderna. Egentligen hör hon inte till den här gruppen, egentligen ska hon på läger till sommaren. Fast föreställningen kan hon få se, det är ju lite speciellt.

När musiken tystnat och föreställningen är slut bildar "droppar" och konfirmander smågrupper runt i huset. Språket blir svenska eller engelska, vilket man klarar. Engelskan är kanske inte det värsta. Svårare är frågorna i sig själv.

"Tror ni att Gud finns?"

"Ähum" ... sneglingar ... "Vet inte".

"Men om Gud finns, vem är han?"

Fler sneglingar ... "Vet inte".

Anna säger inget. Tittar bara.

Tills efteråt, när hennes mamma undrar hur det varit, om hon förstått ...?

Anna ser nästan förnärmat ut. Att hon ens ställer frågan ...

"Jaa ... Men dom andra ... Dom vet ju inte ens vem Gud är!"

Som att färdas genom rymden, omgiven av den svarta tomheten. Så plötsligt börjar radarskärmen blinka och pipa. En liten ljuspunkt visar sig, blir snart fler tills hela skärmen

liknar en lysande stjärnhimmel. Rymden är inte längre tom. Den blinkar och skiner.

Eller som att poppa popcorn. Först bara ett tveksamt litet ljud inne i grytan, men strax brister allt fler av de hårda små kornen ut till vita bollar i ett ivrigt poppande.

Så blev den bibel vi hittade på en hylla inne i kapellet, då när den nyfödde Johannes låg i våra armar.

Först bara en berättelse.

Sedan sprack de upp överallt, alla dessa berättelser och verser som vänder upp och ner på människotankar om stort och litet. Om skatter i spruckna lerkärl, styrkan i svagheten, den siste som blir först. Hur hade vi bara kunnat bläddra förbi? Nej ... bläddrat förbi hade vi förstås inte. Både läst och hört. Men aldrig så att de brände till, glödde av liv och innerlighet. Eller tänkt på att de var så många!

Att se Gud med ett nytt ansikte.

Ett handikappat litet mänskobarn.

*"Jag prisar dig, fader, himlens och jordens herre, för att du dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn ... Ingen vet vem Fadern är, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara det för ..."*⁴

*"De skall inte längre behöva undervisa varandra och säga: 'Lär känna Herren', ty de skall alla känna mig, från den minste till den störste ..."*⁵

*"Se, mina tankar är inte era tankar, och era vägar inte mina vägar ... så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket är också mina vägar högre än era vägar, och mina tankar högre än era tankar."*⁶

”... dem som är som barn ...” Tidigare stod det ”*de enfaldiga*”.

Enfaldig som ett barn.

Att inte kunna förstå det komplicerade. Kanske inte förstå alls, bara kunna ta till sig och lita på att det finns någon annan, större som förstår. Som att dela en Hemlighet.

Inom oss strävar en annan kraft. Den som vill växa upp. Den som vill förstå! Den som vill få tankar och upplevelser att länkas samman i större begrepp, bilda helhet och sammanhang. Den som aldrig kan ge sig förrän vi har fått en förklaring. Eller åtminstone en hållbar teori.

Intellektet vill närma sig Gud.

Liksom enfalden.

Det är egentligen inget problem.

Problemet ligger bara i att de så sällan umgås med varandra. Att intellektet gärna skapar en position som sträcker sig över enfalden. Över. Högre upp. Närmare Gud.

Det är Vi som vet. Det är Vi som har Svaret.

Och kanske vi just där förlorar det. Ödmjukheten och livsnärvaron stängs in bakom fastlåsta tankekonstruktioner. Intellektet är inte längre en väg till gemenskap och samtal, utan till lärostrider och kyrkosplittring. Det läge där vi ”silar mygg och sväljer kameler”.

Att alltid behålla ...

barnet.

Barnets förmåga att uppleva. Vara hjälplös. Kasta sig ut utan att ha alla svar. Lita på. Knyta an. Ta emot tröst. Börja om.

Inte tro att man är färdig. Men så är det att vara människa.

Att ta en genväg ibland, förbi intelligensen, bara krypa upp i Guds knä.

Det kan vem som helst behöva.

... och enheten

Det är märkligt hur det inte är klokheten som förenar oss bäst, utan svagheten.

Bland de andra, väcktes också en bild på hur vi hör ihop med varandra, vi människor. Hur samma sorts liv strömmar genom oss alla. Den om kroppen. Det är Paulus som skriver till församlingen i Korinth, nästan blir tjatig när han ska uttrycka hur varje kroppsdel är en del av kroppen, även om de kan vara väldigt olika varandra. Som när man vill få fram något viktigt, man upprepar sig ur ytterligare en synvinkel så det säkert ska uppfattas. Hörde ni? Nehej ... här kommer en till!

”... Ögat kan inte säga till handen: ’Jag behöver dig inte’, och inte heller huvudet till fötterna: ’Jag behöver er inte’. Tvärtom, också de delar av kroppen som verkar svagast är nödvändiga ... Men när Gud satte samman kroppen lät han de ringare delarna bli särskilt ärade för att det inte skulle bli splittring inom kroppen ...”⁷

Det här var intressant!

Svagast – nödvändiga. Ringare – särskilt ärade.

Vi kan börja med ”nödvändiga”. Först titta på en annan bild. En annan kropp.

Det är maj. I Skåne.

Mitt eget maj, min egen bokskog. Den klättrar uppför Hallandsåsens sydsluttning, översvallande i sin nybrustna, ljusgröna skönhet. Nästan så det gör ont i ögonen. Så grönt, så sprudlande är livet. Utom ett träd. Det visar sig plötsligt bland de andra.

Grenarna står kala. Utan löv. Utan liv.

Vilken kontrast mot de andra träden runt omkring!

När man ser på stammen förstår man varför. Den är full av tickor. Som dödens bölder sticker de ut, vittnar om den röta som spridit sig inuti. Sugit ur kraften. Nu orkar det inte längre, trädet. Orkar inget liv. Bara ett döende skal.

Tickorna och trädet har bildat en enda kropp. Men den är ojämlig. Tickorna ger ingenting. De bara tar och tar och tar ... Trädet lider och dör.

Men kroppsdelar är inte parasiter. Inte något cancerogent som suger kraft.

Även svagare kroppsdelar är nödvändiga, har en funktion och betyder något värdefullt.

Men samhällskroppen lider, församlingskroppen lider av vår ojämlighet. Hur vi betraktar de starka och duktiga som de nödvändiga. Och så de andra. De som inte har något att ge, egentligen. Men vi ska vara så duktiga och godhjärtade att vi förbarmar oss och tar hand om dem, ger dem något meningsfullt att pyssla med, fast det bara är en konstruktion vi skapar åt dem.

Nödvändiga.

Kan vi se det?

Svagare delar. Nödvändiga.

Är vi beredda att ta emot?

Sjelva vara de som behöver?

Kroppen lider. Gråter och lider.

Särskilt ärade.

För att förhindra splittring.

Vi sitter kring bordet. Nyss har vi dansat tillsammans, cirkeln förenar oss, vi ser varandra hela tiden och rör oss tillsammans.

Men nu känner jag mig plötsligt så ensam.

Det är samtalet. Det har kommit in på kyrkor. Olika kyrkor. Eller inte kyrkor alls. Kyrkor, usch, något negativt! Så inskränkt! Den fria andligheten är mycket generösare. Det börjar bli lite aggressivt under generositetens täckmantel.

Kyrkor ... jag hör ju dit.

Vad ska jag göra? Svälja allt, låtsas som ingenting, så behåller vi vår goda gemenskap?

Eller gräva upp stridsyxan. Borde jag inte sätta in vassa motargument?

Fast det känns inte så kul det heller ...

Jag får ett infall.

”Får jag berätta en sak?”

Jag berättar om Johannes, vår lille handikappade ... och hur han gav bilden av kyrkan en helt ny synvinkel, hur allting vändes upp och ner. Blev tvärtom, baklänges ...

Det är konstigt. När jag är klar. Hur alla vapen lagts åt sidan. Som om vi landat i en ”minsta gemensam nämnare”. Nu kan vi börja samtala. Om vi vill. Det kanske inte finns så mycket mer att säga just då.

En annan bild:

Det är nattvard i kyrkan.

I bakgrunden hörs stillsam sång och en lång kö ringlar sig fram mot altarets bröd och vin.

Så plötsligt hörs gråt där framme. Djup besvikelse.

Det är en blandad, ekumenisk mässa. Olika kyrkor tillsammans. Både katoliker och protestanter. Det går riktigt bra! Ända tills ...

Nattvard.

Det är då en skiljelinje visar sig. Därför att det bara är så ... att det finns en olikhet i synen på nattvarden. Att det är en skillnad i läran ända upp på hög nivå, och då, tyvärr ... är det bara så att vi inte kan ha gemensam mässa. Det får vi lära oss att acceptera.

Men den som tillhör "fel" kyrka för att ta emot vin och bröd kan alltid få en välsignelse. Det är väl nästan samma sak ...

Nej.

Där framför altaret står en förståndshandikappad och gråter.

Det går inte att förstå. Varför?

Det känns som Guds tårar.

Hur han gråter över en obegriplig skiljelinje. Där barmhärtigheten har fått ge vika för lärofrågor.

När vi måste avstå från att ta emot nattvarden för att det är "fel" person som håller i kalken.

Från fel kyrka.

Av fel kön.

Den som är enfaldig kan inte förstå vad vi bråkar om.

Säger oss hur kroppen lider och gråter.

Det gör så ont!

Att göra oss själva så små ...

Jag har tänkt mycket på hur det skulle varit om Jesus gett oss ett annat alternativ när apostlarna ställde sin fråga om vem som är störst.

Om han uppfyllt deras förväntningar och lyft fram en man? Kanske någon av dem. Kanske Petrus, han som blev Utvald bland de utvalda.

Så ... förutsägbart? Då hade vi fått bekräftat att de höga posterna inom Guds rike ska förknippas med Manlighet. Det är där det sitter. Där finns styrkan, auktoriteten och framgången. Där finns Apostlarna med stort A, dem som Gud utser. Där och ingen annanstans.

Om han istället lyft fram en kvinna? Vilken kvinna skulle det då vara? Den fromt bedjande i templet, som inte gjorde något väsen av sig till det yttre? En bild av den sanna ödmjukheten? Eller ... någon av de mer framträdande som inte drog sig för att tala glödande ord? Hur det kunde skapat förvirring – OM det fick oss att tro att andlighet faktiskt handlar om en könskamp? Att nu är det de kvinnliga krafterna och egenskaperna som ska ta över och männen som ska sättas på plats? Ett gudagivet slagträ i debatten. Äntligen får vi ge igen!

Som om det inte fanns något annat alternativ som kunde innebära en total försoning. En landningsplats för gemensamhet och Gudskärlek.

Än att ge oss ett barn.

Och inte ett av de där försigkomna, kvicktänkta underverken som redan hade de vuxnas blickar på sig.

Bara ett som var ”sådant”. ”Det här”. Ingen annan förtjänst än att vara ”en av dessa små som tror på mig”. Enfaldig.

Så är vårt exempel.

Han är lång.

Så lång att om han sträckte på sig skulle han se över oss allihop.

Nu gör han inte det. Sjunker snarare ihop lite när han sätter sig på podiet. Inte för att han är rädd. För att han inte vill ta plats.

Sträcker sig inte över. Sträcker sig mot.

Och så lyser hans utstrålning. Inte av självsäkerhetens karisma, utan den som kommer av lång livserfarenhet och omtanke.

Han talar om Jesus, på ett sätt som nästan är förkroppsligat verklighetstroget.

Själv heter han Jean Vanier, något som kanske inte är det viktigaste just då. Men hans liv. Lika länge som jag funnits till har hela hans livshållning och Guds bild byggts upp kring att vara tillsammans med de enfaldiga. Inte ta hand om, i ett uppifrånperspektiv. Vara tillsammans med.

Det blir annorlunda då.

När det är en verklighet att de svagare delarna är nödvändiga. När de blir särskilt ärade.

Det som började som ett gemensamhetshus har blivit en del av en hel by i Frankrike och fått utposter runt om i världen. Det smittar. Det sant mänskliga.

Han talar om sina vänner. Och han talar om oss. Vi alla.

Vi som är ”so precious ... so beautiful ...” Så värdefulla, vackra. Så begåvade.

”And so terrible.” Så hemska. Så behövande.

Just så är vi, vi människor.

Ur normaliseringssynpunkt vore det här inget framträdande exempel att lyfta fram. ”Gemensamhetshus ...”, det luktar någon form av särskilt boende. Kanske ... något institutionsliknande, fast i liten skala?

Är det inte. Inte alls.

Inte om den inre muren är riven, den som skiljer människa från människa.

Att äga sin plats

Vi kan inte riva ner alla hierarkiska system eller alla mänskliga grupperingar. Det ligger en form av trygghet i det och hjälper oss att finna vår plats i förhållande till andra.

Det handlar inte om att riva ner.

Men att varje plats innebär lika stor status och respekt, lika stort människovärde.

Lika mycket att behöva och vara behövd.

Bara det.

Vi är tillbaka vid vår biskopsvisitation, som jag beskrivit i kapitel 11.

Nu har vi gått ut ur kyrkan och istället promenerat ner till prästgårdsträdgården. Satt oss i det varma solskenet kring något av de runda små borden som är utplacerade här och där.

Vid ett av borden sitter Johannes. Han har också varit

med, till och med gått i den fina processionen, både in och ut. Fast det var på håret. Att han fick vara med, att han inte ansågs för liten och betydelselös, samla lite kollekt bara ... Det var så många i processionen redan.

Så lätt, när det blir fint, när det blir trångt där framme kring Jesus.

Att de minsta trängs ut.

Som om vi aldrig lär oss.

Det är tomt på bordet framför honom. Köerna till tältet med lite att äta och dricka har ringlat sig långa. Lika bra att vänta, tills ... nu. ”Nu”, säger pappa, ”nu kan vi gå”.

Det gäller att balansera rätt. Så inte smörgåsen trillar av den där mjuka, sladdriga papptallriken. Eller cidern skvimpar ut ur plastmuggen. Balans, balans, tungan rätt i mun ...

Men vad nu?

Någon sitter på hans stol! En tant!

Han känner igen henne. De har visst hälsat på varann tidigare, tagit i hand och hälsat fint och ordentligt. Men varför sitter hon där?

Resolut ställer han ner sin mat på bordet och tittar tjurigt på henne. Puttar!

”MIN STOL!”

”Nej, men ... oj, det visste jag inte ...”. Hon ber så mycket om ursäkt och reser sig genast, ser sig omkring och det dröjer inte länge innan biskopen fått en annan stol att sitta på.

Ja ... det var hon som var ”tanten”. Biskopen.

Men vad bryr sig Johannes om det?

Har man tagit hans plats, då får man flytta på sig.

Så biskop man är.

*Störst den tilltro
som fyller det minsta
med storhet.*

*Bäst det hopp
som lyser med klarhet
i den enfaldige.*

*Vackrast den kärlek
som förvandlar det fula
till härlighet.*

Och varje mänska är.

FÖR BIBELTEXTER, SE ÄVEN:

¹ Jes 52:14–53:3 ² Joh 9 ³ Mark 2:1–12 ⁴ Luk 10:21

⁵ Jer 31:34 ⁶ Jes 55:9 ⁷ I Kor 12:12–26